

Első ima Magdolnához

Первая молитва Магдалине

Szeptemberi leveleken
a harmat tejfehér.
Az ágakon ezüstösen
fénylik-ragyog a dér.

Emlékezz rám, Magdolna, ám
ne hidd, hogy van remény.
Bort látok viskód asztalán.
Nem támadtam fel én.

Csak árny vagyok. Ne jöjjenek
rajongó némberek.
Te se emelj rám serleget.
Ne örvendezzenek.

Árny vagyok én. Sok ősi arc
silány visszfénye csak.
Ajánljad hát fel sorsodat
a föld ifjainak.

A vigaszt szívükben leled.
Nem kell. Ne mondj imát.
Te az én kétségeimet
minek is osztanád.

Mért rettegted bíráimat?
Bennük volt félelem.
S érettem ne gyötörd magad,
nővérem, kedvesem.

Életük korbács és robot,
s szűken mért élvezet.
Nem én – sunyi alázatuk,
mi megfeszítettett.

Nővérem! Ne zokogj, ne csüggj
fájó emléken.
Gúnyolnak - ne törődj velük,
imádkozz csendesen.

De kínzó kétségeimet
ne gondold át soha.
Mesét, mesét kell költened
énrólam, Mária.

(A [Viktor Szosznora versei](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)